

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra En Politiker

Citation: Brandes, Edvard: "En Politiker", i Brandes, Edvard: *En Politiker*, P. G. Philipsen, 1889, s. 89. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_04-shoot-idm140632370673408/facsimile.pdf (tilgået 20. juli 2024)

Anvendt udgave: En Politiker

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Og desuden, hvorfor skulde de vælge denne lille tarveligt og anstændigt klædte Pige, naar der bødes dem til den intimeste Berøring en Skarce unge Fruentimmer, halvt nøgne og halvt paaklædte til Øjnenes Lyst og Sansernes Glæde? Da efter Bordet Champagnen havde sat Brand i Kinderne og Taage i Hjærnerne, sagde Løjtnant Walter, som stod midt paa Gulvet i Dagligstuen og beredte sig til at klappe op til Kotillonon, idet han lod Blikket glide langs den halvrunde Stues Væg, hvor de unge Damer slængte sig i Sofaer og Lænestole:

»*Faites votre choix, messieurs* — det er dog fordømt, hvor det ligner et —«

Han fik ikke det sidste Ord sagt, thi hans Dame slog ham med Viften paa Skuldren og raabte:

»Walter, Walter! Jeg vil danse, jeg vil danse, sving mig hundrede Gange rundt, dans mig træt, dans til jeg styrter!«

Og han greb hende om Livet, saa hans Haand gled op mod Brystbuketten, og med den anden Haand klappede han til Dans mod hendes udstrakte Højre, snurrede hende rundt og fór afsted ind i Balsalen, hvor i voldsom Tummel

Sværmen brusede efter dem som en gnistrende Hale paa en pragtfuld Komet.

Margrete havde danset Borddanc med Kontoristen, der ikke havde vovet sig til nogen anden Dame end sin første Ulykkesfælle. De var blevne anbragte ved et lille Bord til otte Personer, hvor de modtoges som Folk, der sætter sig ind til et sluttet Selskab i en halvfyldt Kupé. Men ét Sted maatte de to Stakler jo krybe hen, og overalt havde de mødt gnavne Ansigter, hvor de nærmede sig et Bord. Man sluttede sig sammen, man skød Stolene ind imod Kuvertet, som var Pladsen optagen, eller en Dame raabte højt: »Aa, Andrea, her har vi Plads til dig, vi holder den fast!« Saa strandede de ved et tilfældigt Bord og hagede sig fast trods fornemme Blikke, men smagte næppe den gode Mad eller drak den fint tempererede Champagne.

Ved Siden af dem taltes der et Sprog, som Margrete knap forstod, saa fuldt af københavnske Slangord og af Hentydninger til ukendte Personer og Ting kom det fra de unge Menneskers Læber. Margrete var desuden for stolt til at lytte efter; heller ikke med sin Kavaler formaaede hun at tale; de sad tavse og uænsede. Han